

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

13 MAART 1996

VOORSTEL VAN DECREET

— van de heer Johan Sauwens c.s. —

houdende bescherming van landschappen

VERSLAG

**namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud
uitgebracht door de heer Leonard Quintelier**

Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer Dirk Van Mechelen.

Vaste leden : de heren Georges Beerden, Peter Desmet, Hugo Marsoul, Leonard Quintelier, Jef Van Looy ;

mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht, de heren Arnold Van Ape-
ren, Dirk Van Mechelen ;

de heren Jacky Maes, Jacques Timmermans, Bruno Tobback ;

de heren Jan Caubergs, Frans Wymeersch ;

de heer Willy Kuijpers ;

de heer Johan Malcorps.

Plaatsvervangers :

de heren Jos De Meyer, Johan De Roo, mevrouw Veerle Heeren,
de heren Erik Matthijs, John Taylor ;

mevrouw Yolande Avontroodt, de heren Marino Keulen, Patrick
Lachaert ;

de heren Freddy De Vilder, Carlos Lisabeth, Steve Stevaert ;

de heren Frank Creyelman, Pieter Huybrechts ;

de heer Johan Sauwens ;

mevrouw Vera Dua.

Zie :

69 (BZ 1995)

– Nr. 1 : Voorstel van decreet

– Nrs. 2 en 3 : Amendementen

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud vergaderde op 18 en 30 januari en op 6 en 8 februari 1996 over het voorstel van decreet.

I. Toelichting door de indiener

Het voorliggende voorstel van decreet is gebaseerd op het ontwerp van decreet dat op het einde van de vorige legislatuur werd besproken en dat op de valreep is gesneuveld in het Vlaams Parlement. De tekst van het voorstel is identiek aan de geamendeerde tekst aangenomen door de Commissie voor Huisvesting, Ruimtelijke Ordening en Landinrichting tijdens haar vergaderingen van 27 en 28 maart 1995.¹

De knelpunten van het toenmalige ontwerp zullen ongetwijfeld ook in de bespreking van dit voorstel aan bod komen.

De bescherming van de landschappen "waarvan het behoud in historisch, esthetisch of wetenschappelijk opzicht van nationaal belang is", is in België geregeld door de wet van 7 augustus 1931. Deze wet was ooit een der meest vooruitstrevende ter wereld en bewijst nog steeds diensten.

In de loop der jaren werden een aantal kleine wijzigingen aangebracht, maar na zestig jaar is de wet aan herziening toe. Eén van de meest in het oog springende gebreken van de wet is de onvoldoende aandacht voor landschapsdynamiek. Dit uit zich in het gebruik van de term "rangschikking" of "klassement" in plaats van "bescherming", alsof een landschap in een lade wordt opgeborgen en er verder niets mee hoeft te gebeuren. Dit gebrek aan dynamiek uit zich ook in de praktijk : er is geen specifieke instantie voor het dagelijkse beheer van de "gerangschikte" landschappen.

De wet van 1931 geeft de overheid de mogelijkheid verbodsbepalingen of beperkingen van het eigendomsrecht op te leggen. Nooit echter kan een eigenaar tot bepaalde handelingen worden verplicht. Daarom heeft de huidige wetgeving voor eigenaars en gebruikers vaak een negatieve bijklank : er is geen kader voor een positief beheer. Er is bijgevolg ook geen ruimte voor een financiële tegemoetkoming voor het beheer.

Het voorliggende voorstel van decreet wil hieraan verhelpen door het scheppen van een beheerskader. Hoofdstuk V van het voorstel voorziet in de oprichting van een beheerscommissie die binnen een bepaalde termijn een beheersplan moet opstellen. Er is een premiereregeling voor het opstellen van het beheersplan, voor het uitvoeren van instandhoudings- en onderhoudswerken en voor het uitvoeren van herstel- en verbeteringswerken.

Verhouding tot andere wetten en decreten

In zijn toelichting besteedt de indiener veel aandacht aan de verhouding tussen het voorstel van decreet en andere wetten in verband met ruimtelijke ordening. De landschapsbescherming bevindt zich immers juridisch tussen een aantal wetgevingen die elkaar aanvullen en gedeeltelijk overlappen.

¹ Het ontwerp van decreet tot bescherming van landschappen werd gepubliceerd in het stuk 731 (1994-1995) - Nr. 1, het verslag van de bespreking in commissie in stuk 731 (1994-1995) - Nr. 3.

Vooraf de verhouding met de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw is belangrijk. In het verleden werd soms de stelling gehuldigd dat de gewestplannen allesbepalend moeten zijn en dat overlapping tussen de gewestplannen en de klassieke beschermingsprocedure voor rechtsonzekerheid zou zorgen.

Dit is volgens de indiener van het voorstel niet correct. Er is inderdaad een duidelijke analogie tussen de gewestplannen en de klassieke beschermingsprocedure. In het gewestplan worden bijvoorbeeld eveneens natuurgebieden, natuurreservaten, parken en waardevolle cultuurlandschappen opgenomen. De beperkingen die daarbij worden opgelegd aan het eigendomsrecht zijn echter veel algemener en veel minder aangepast aan de concrete situatie dan de beperkingen die - althans tijdens het laatste decennium - bij de rangschikking van landschappen worden gehanteerd.

Een gewestplan kan bijvoorbeeld niet verhinderen dat een heide wordt omgezet in een aanplanting van sparren of dat een rietveld wordt gemaaid in de broedperiode. Het beschermingsinstrument van de gewestplannen is daartoe onvoldoende verfijnd.

Bovendien gebeurt de beoordeling van ingrepen op de bestemmingsplannen door besturen die met tientallen facetten van het maatschappelijk leven rekening moeten houden, terwijl bij een beschermingsprocedure de beoordeling specifiek vanuit de invalshoek van natuur- en landschapsbescherming gebeurt.

Tenslotte is volgens de indiener bekend dat de gewestplannen tot stand zijn gekomen op een ogenblik dat onvoldoende gegevens bekend waren over de historische, culturele, biologische en landschappelijke waarde van bepaalde gebieden. Wetenschappelijk onderzoek dat werd verricht na het opstellen van het gewestplan, wierp vaak een ander licht op de waarde van bepaalde gebieden, zoals bijvoorbeeld de Oude Landen te Ekeren.

De wet van 11 augustus 1978 tot aanvulling van de wet van 22 juli 1970 op de ruilverkaveling van landeigendommen heeft duidelijk andere doelstellingen dan het voorstel van decreet houdende bescherming van landschappen.

De wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud beoogt uitsluitend de bescherming van het natuurlijk milieu, terwijl het voorliggend voorstel van decreet zich ook richt op landschappen met esthetische of cultuurhistorische waarde, zoals landschappen die uitgebreid in onze literatuur werden beschreven of landschappen waar belangrijke veldslagen plaats hebben gevonden.

Ook het bosdecreet van 13 juni 1990 besteedt volgens de indiener geen aandacht aan de cultuurhistorische aspecten van het boslandschap.

Coördinatie

De indiener van het voorstel van decreet stelt dat de huidige toestand vrij verwarrend is voor de burger. Er is nood aan meer duidelijkheid en coördinatie in de wet- en decreetgeving betreffende ruimtelijke ordening. Dit is ook een blijvende zorg van de opeenvolgende Vlaamse regeringen.

Een belangrijke stap in het verleden was het samenbrengen in het departement Leefmilieu en Infrastructuur van alle diensten die zich bezighouden met materies die het gebruik en de kwaliteit van de ruimtelijke omgeving betreffen.

Hiërarchie van de rechtsnormen

Inzake de hiërarchie der rechtsnormen met betrekking tot de bescherming van landschappen geeft de indiener de volgende verduidelijkingen.

Volgens de hiërarchie der rechtsnormen is een individueel besluit ondergeschikt aan een reglementair besluit. De juridische aard van een beschermingsbesluit wordt afgeleid uit het feit dat de maatregelen die daarbij worden opgelegd (beschermingsvoorschriften) inhoudelijk de persoonlijke, subjectieve rechten van de individuele eigenaars, erfpachters, opstalhouders en vruchtgebruikers rechtstreeks raken. Het individuele rechtskarakter van een beschermingsbesluit valt daarom ook af te leiden uit de procedurele praktijk : de besluiten worden persoonlijk betekend aan de eigenaars, ze worden niet voor advies voorgelegd aan de Raad van State en worden niet in extenso in het Staatsblad gepubliceerd.

Alhoewel sommige bepalingen van een beschermingsbesluit een meer algemene draagwijdte vertonen, zijn de belangrijkste bepalingen in feite gericht tot individuele burgers. "Het individuele rechtskarakter blijft met andere woorden de dominante hoofdtek van de beschermingsbesluiten".²

Deze besluiten zijn derhalve juridisch-hiërarchisch ondergeschikt aan de plannen van aanleg, die een algemeen verordenend karakter hebben. De eigendomsbeperkingen die door een beschermingsbesluit worden opgelegd, kunnen de realisatie van de door het gewestplan vastgestelde bestemming niet onmogelijk maken. Deze stelling vindt men volgens de indiener van het voorstel in de constante rechtspraak van de Raad van State.³

Beschermingsvoorschriften kunnen echter wel nadere voorwaarden opleggen zonder dat de eigenlijke realisatie van de ruimtelijke bestemming wordt verhinderd. De vaststelling van de bestemming impliceert niet de integrale uitvoering van wat door deze bestemming principieel wordt mogelijk gemaakt, aldus de indiener van het voorstel van decreet.

Wordingsgeschiedenis

De indiener verwijst naar het feit dat reeds in het begin van de jaren zeventig een nieuw decreet inzake landschaps- en monumentenzorg werd aangekondigd. De bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten kreeg ondertussen een eigen decretale regeling. De bescherming van landschappen lag blijkbaar gevoeliger voor sommige groepen, en wacht nog steeds op een nieuw basisdecreet.

In 1993 werd wel reeds de procedure aangepast om de rechtszekerheid van de burger te verzekeren. De administratieve procedure in dit voorstel van decreet wordt overgenomen van het decreet van 14 juli 1993 tot wijziging van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, gewijzigd bij decreet van 13 juli 1972.

² R. Peremans, Planologisch Nieuws, Jg. 8, nr. 2, 1988.

³ De indiener verwijst naar de arresten 34.062 en 34.063 (15 februari 1990) en de arresten 23.745 (2 december 1983) en 22.555 (19 oktober 1982). Zie ook A.M. Draye, Monumenten en Landschappen in België. Juridische Aspecten, MAKLU, Antwerpen, 1993, blz.200-207.

II. Algemene bespreking

Tijdens de algemene en artikelsgewijze bespreking wordt vaak verwezen naar de bespreking van het ontwerp van decreet tot bescherming van landschappen tijdens de vorige legislatuur.

Algemeen - Verhouding tot andere wetten en decreten

De Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling heeft op 31 januari 1996 formeel het standpunt van de Vlaamse regering over het huidige voorstel van decreet gevraagd. De minister leest het standpunt voor in de commissie : "De Vlaamse regering gaat akkoord met de algemene lijnen van het voorstel van decreet, met dien verstande dat een onderlinge afstemming en integratie wordt geconcretiseerd met initiatieven op het vlak van natuurbehoud en natuurlijk milieu, het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen, de landbouw en het toerisme."

Dit stemt volgens de minister in grote lijnen overeen met het standpunt van de vorige Vlaamse regering bij de bespreking van het toenmalige ontwerp van decreet. Het voorstel staat volgens de minister dus niet haaks op de andere initiatieven van de Vlaamse regering. Wel moeten een aantal prioriteiten voor ogen worden gehouden.

Het beleid inzake ruimtelijke ordening en het natuurbeleid moeten beter op elkaar worden afgestemd en de regelgeving moet worden vereenvoudigd.

Ook de diverse procedures moeten worden vereenvoudigd en beter worden geïntegreerd. Daarbij moet worden gestreefd naar eenvormigheid wat de procedures en verguningsaanvragen betreft en naar meer duidelijkheid voor de betrokken administraties, de lokale besturen en de burgers.

Tenslotte herinnert de minister eraan dat momenteel een ontwerp van decreet op het natuurbehoud en het natuurlijk milieu wordt voorbereid. Ook dit ontwerp van decreet en het voorliggende voorstel moeten op elkaar worden afgestemd. Het is dan ook mogelijk dat bij de latere behandeling van het decreet op het natuurbehoud nog enkele wijzigingen zullen worden aangebracht aan de bescherming van landschappen, met de bedoeling tot een betere integratie van natuurbehoud en landschapszorg te komen. Dit is volgens de minister echter geen reden om de bespreking van het voorstel uit te stellen.

Een lid herinnert op zijn beurt aan de bespreking van het toenmalige ontwerp van decreet. Intussen zijn er echter een aantal nieuwe gegevens : het ontwerp van decreet op het natuurbehoud, het structuurplan Vlaanderen en een ontwerp van decreet houdende ruimtelijke ordening zullen nog tijdens deze legislatuur worden besproken. Er bestaat bovendien reeds een wet op de ruimtelijke ordening en stedenbouw, een wet op het natuurbehoud, een vegetatiebesluit, een bosdecreet, een mestactieplan ... Al deze wetten en decreten hebben betrekking op de open ruimte en overlappen elkaar op sommige punten. Men moet dan ook oog hebben voor het cumulatief effect van deze wetten en decreten.

Hetzelfde lid stelt dat het voorliggende voorstel van decreet ongetwijfeld een verbetering betekent in vergelijking met het instrumentarium dat nu moet worden gehanteerd. Er zijn niettemin nog een aantal tegenstrijdigheden. In een artikel wordt verwezen naar de wet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw. Er staat dat de bestemming volgens het gewestplan niet onmogelijk mag worden gemaakt door de beschermingsvoorschriften. In een

ander artikel, dat betrekking heeft op vergunningsaanvragen voor goederen gelegen in een beschermd landschap, is er dan weer sprake van een bindend advies. Dit advies wordt niet nader omschreven. Een uitbater van een in een landbouwgebied gelegen landbouwbedrijf, die zijn bedrijf wil uitbreiden en hiervoor normaliter toestemming van stedenbouw zou krijgen, zou bijvoorbeeld op een bindend negatief advies kunnen stuiten omdat het in een beschermd landschap ligt.

Positief in het voorstel is volgens hetzelfde lid de oprichting van een beheerscommissie voor elk beschermd landschap en het opstellen van een beheersplan. Deze bepalingen scheppen een kader voor doeltreffend beheer. Niet alleen omdat het financieel zal kunnen worden ondersteund, maar ook omdat het gebaseerd zal zijn op overleg en samenspraak met de gebruikers van het landschap.

Het lid besluit dat zijn fractie in het algemeen niet negatief staat tegenover het voorstel. Bij de artikelsgewijze bespreking zullen wel wijzigingen worden voorgesteld. Dit om te vermijden dat bepaalde elementen van het voorstel terug in vraag zouden worden gesteld bij de bespreking van de toekomstige ontwerpen inzake ruimtelijke ordening en natuurbehoud.

Een ander lid stelt dat uit het verslag van de bespreking van het toenmalige ontwerp van decreet blijkt dat er tijdens de vorige legislatuur reeds een uitgebreide technische en gedetailleerde discussie heeft plaats gevonden. Het ontwerp werd uiteindelijk met een ruime meerderheid in de commissie goedgekeurd. Het lid ziet dan ook geen reden om met de bespreking van het voorstel te wachten. Er moet inderdaad naar integratie met andere regelgevingen en naar vereenvoudiging van procedures worden gestreefd, maar de ervaring leert dat sommige initiatieven, zoals het structuurplan Vlaanderen, nog lang op zich kunnen laten wachten.

Hetzelfde lid vindt in de toelichting en de tekst van het voorstel genoeg argumenten om te besluiten dat er een onderscheid kan worden gemaakt tussen de bescherming van landschappen en de regelgeving inzake gewestplannen. Bovendien vormt het voorstel een aanzet voor een dynamische en creatieve benadering van de bescherming van landschappen. Er zijn volgens het lid dus voldoende redenen om het voorstel nu goed te keuren en later de integratie met andere initiatieven te bekijken.

Een ander lid zegt dat zijn fractie het voorstel van decreet volledig kan steunen daar het overeenstemt met het resultaat van de bespreking tijdens de vorige legislatuur. Er werd toen reeds een aantal oplossingen gevonden voor problemen in verband met landbouw en voor de raakvlakken met de ruimtelijke ordening. Het lid benadrukt dat het voorstel kadert in de huidige regelgeving en dat de bescherming van een landschap de bestemming volgens het gewestplan niet kan wijzigen. Ook dit lid ziet geen reden om te wachten op het nieuwe decreet op het natuurbehoud en op het structuurplan Vlaanderen. De bescherming heeft duidelijk een andere finaliteit dan de regelgeving inzake bodembestemming, namelijk het behoud of het herstel van de natuurwetenschappelijke, historische, esthetische of sociaal-culturele waarde van een landschap.

Hetzelfde lid vervolgt dat in het voorstel van decreet rekening wordt gehouden met opmerkingen van de Raad van State. Verder is het positief dat beheersplannen worden opgesteld en dat de procedure wordt ingekort. Het voorstel kan leiden tot snellere beslissingen en tot meer rechtszekerheid voor de betrokkenen.

Een ander lid stelt dat zijn fractie in grote lijnen het voorliggende voorstel van decreet kan goedkeuren. Het lid pleit niettemin voor voorzichtigheid en verwijst daarbij eveneens naar de grote hoeveelheid reeds bestaande wetgeving en naar het aangekondigde proceduredecreet en het structuurplan Vlaanderen.

De indiener van het voorstel stelt dat het in de bescherming van landschappen gaat om een benadering op micro-schaal, terwijl het structuurplan op macro-schaal wil sturen. Dit voorstel kan dus complementair zijn aan het structuurplan. De indiener verwijst naar zijn toelichting over de hiërarchie der rechtsnormen : een beschermingsbesluit heeft een individueel en een gewestplan een algemeen verordenend karakter. De beschermingsbesluiten kunnen wel een aantal randvoorwaarden opleggen maar kunnen de bestemming niet wijzigen.

Beperkingen aan de landbouw

Een lid vestigt de aandacht van de commissie op het feit dat het recent goedgekeurde mestactieplan reeds voor enige onrust in landbouwmiddens heeft gezorgd. De vraag moet dan ook worden gesteld of dit decreet de onrust in de sector niet opnieuw zal aanwakkeren en of het de landbouwbedrijvigheid niet te zeer zal beknotten.

Ook andere leden wijzen op de beperkingen die aan landbouwers kunnen worden opgelegd.

Volgens de indiener van het voorstel moet men kunnen aanvaarden dat bepaalde erfdienstbaarheden aan de landbouw worden opgelegd, in het algemeen belang en om de waarde van het landschap in stand te houden.

Enkele leden maken een vergelijking met de op het gewestplan aangeduide woongebieden, waar ook bouwvoorschriften gelden voor kandidaat-bouwers. Ook eigenaars van een beschermd monument zijn aan voorschriften gebonden.

De beperkingen die hier aan landbouwers worden opgelegd, gelden voor beperkte oppervlakten en zonder te raken aan de bestemming als landbouwgebied. De bescherming kan bovendien aan landbouwers een bijkomende garantie bieden dat de bestemming van de gronden niet lichtvaardig zal worden gewijzigd, aldus een lid.

Vergoedingen

Hetzelfde lid merkt op dat in artikel 18 van het voorstel van decreet voor eigenaars en andere belanghebbenden de mogelijkheid wordt gecreëerd om bij waardevermindering een schadeloosstelling te eisen. Tevens wordt, zoals in de wet van 7 augustus 1931, bij een ernstige waardevermindering de overheid verplicht tot onteigening. In artikel 17 wordt bovendien een premiereregeling opgenomen voor werken in beschermde landschappen.

De indiener van het voorstel verduidelijkt dat in geval van schadeloosstelling de schade moet worden bewezen door de eigenaar of een andere belanghebbende. Dit is bijzonder moeilijk als de bestemming niet wordt gewijzigd door de bescherming.

De voorzitter vraagt aan de minister een raming van de vergoedingen voor schadeloosstelling die op basis van dit voorstel van decreet aan eigenaars en belanghebbenden zouden worden betaald.

De minister antwoordt dat zijn administratie over onvoldoende gegevens beschikt om een betrouwbare raming te

maken. In de praktijk werden tot op heden immers geen vergoedingen betaald, hoewel de mogelijkheid is voorzien in de wet van 1931. De minister is van mening dat eventuele vergoedingen best zouden worden geïmputeerd op het budget voor planschaderegeling.

De minister verwijst tevens naar de regeling die in het mestactieplan is opgenomen voor de schadeloosstelling van landbouwers in de verscherpte gebieden. Basis voor de evaluatie van schade is in dit geval de teeltsituatie van voor het mestactieplan. Indien dezelfde logica wordt toegepast op de bescherming van landschappen, zou alleen een schadevergoeding worden toegekend in geval van wijziging van de bestaande situatie. De bescherming van een hoogstamfruitboomgaard bijvoorbeeld, kan volgens de minister niet worden gezien als de wijziging van een situatie en kan niet onmiddellijk tot schadevergoeding aanleiding geven. Indien een andere logica wordt gevolgd, zou dit ernstige gevolgen hebben voor andere decreten, waar de bestemming van het gewestplan op zichzelf geen uitgangspunt voor schadevergoeding is.

Beheersplan

De indiener van het voorstel herinnert eraan dat de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van landschappen het nu reeds mogelijk maakt om verbodsbepalingen en beperkingen aan het eigendomsrecht op te leggen. Het huidige voorstel biedt echter de mogelijkheid om ook aan positief en actief beheer van de landschappen te doen, in samenspraak met de betrokkenen. In het beheersplan kan worden overeengekomen de landbouwers te vergoeden voor de opgelegde beperkingen.

Enkele leden benadrukken dat de beheersplannen de mogelijkheid moeten bieden om met landbouwers op een constructieve manier samen te werken, als partners in het landschapsbeheer.

Een lid stelt dat het beheersplan de basis van het decreet is. Enkel door een positieve benadering en met de medewerking van de betrokkenen, kunnen landschappen doelmatig worden beschermd.

Hoegrootheid van een landschap

Een ander lid vindt de definitie van landschap te vaag en algemeen. Het lid acht het niet uitgesloten dat op basis van deze omschrijving uitgestrekte landbouwgebieden kunnen worden beschermd.

De indiener van het voorstel van decreet wijst erop dat de bescherming gebeurt na een grondig onderzoek door de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen van de eventuele natuurwetenschappelijke, historische, esthetische of sociaal-culturele waarde van een landschap. Er kan dus geen sprake zijn van een eenvoudige klassering van grote gebieden, maar enkel van de bescherming van een beperkte oppervlakte, omwille van de intrinsieke waarde van het landschap en op basis van een goed onderbouwd dossier. De gemiddelde oppervlakte van de momenteel gerangschikte landschappen zou 70 à 100 hectaren bedragen. Er zijn in het verleden wel enkele grotere landschappen geklasseerd, maar dat ging eerder over uitzonderlijke gebieden.

Op vraag van de voorzitter, stelt de minister cijfermateriaal over het aantal gerangschikte landschappen ter beschikking van de commissie.

Aantal gerangschikte landschappen :

1980	24	1988	3
1981	31	1989	0
1982	15	1990	7
1983	4	1991	9
1984	11	1992	11
1985	27	1993	17
1986	2	1994	15
1987	9	1995	21

Het totaal aantal gerangschikte landschappen in de periode 1980 tot 1995 bedraagt 206.

Het algemeen totaal voor de periode 1933 tot 1995 bedraagt 637. Hiervan beantwoorden ongeveer 300 landschappen aan de definitie van landschap zoals omschreven in het voorstel van decreet. Voor de inwerkingtreding van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten werden nog vaak monumenten en stads- en dorpsgezichten als "landschap" gerangschikt, omdat het niet mogelijk was een onderscheid te maken tussen landschappen en stads- en dorpsgezichten.

Momenteel zijn er 14 dossiers in procedure voor de rangschikking als landschap. De lijst werd door de minister ter beschikking van de leden van de commissie gesteld.

De oppervlakte van de gerangschikte landschappen per provincie bedraagt 14.500 ha voor Antwerpen (met onder meer de Kalmthoutse Heide), 7.800 ha voor Vlaams-Brabant (met ondermeer het Meerdaal- en Zoniënwood), 3.800 ha voor Limburg, 4.200 ha voor Oost-Vlaanderen en 5.600 ha voor West-Vlaanderen.

Een gedetailleerd overzicht van de typologie van de gerangschikte landschappen is momenteel nog niet mogelijk. Algemeen kan worden gesteld dat de gerangschikte landschappen vaak valleigebieden zijn met sterke diversificatie. Vlaanderen telt bijna geen monotone gebieden.

III. Artikelsgewijze bespreking

De amendementen die werden ingediend op 6 februari 1996 werden gepubliceerd in het stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2.

Ter verduidelijking van het verslag van de artikelsgewijze bespreking, wordt erop gewezen dat de amendementen die door de heer Leonard Quintelier werden ingediend bij de aanvang van de artikelsgewijze bespreking op 6 februari, na deze eerste bespreking werden ingetrokken ten voordele van een reeks nieuwe amendementen met diverse mede-ondertekenaars.

De amendementen ingediend op 8 februari 1996 werden opgenomen in het stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3.

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit artikel wordt zonder opmerkingen eenparig aangenomen.

Artikel 2

Dit artikel wordt zonder opmerkingen eenparig aangenomen.

Artikel 3

Dit artikel definieert de begrippen die verder in het decreet worden gehanteerd.

Een lid wil duidelijkheid over het verschil tussen een landschap en een dorpsgezicht.

De indiener van het voorstel van decreet verwijst naar de uitgebreide definitie in artikel 2 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten, gewijzigd bij decreet van 22 februari 1995. Hierin is sprake van een groepering van één of meer monumenten en/of onroerende goederen met omgevende bestanddelen en ook van de directe, er onmiddellijk mee verbonden omgeving van een monument, die de intrinsieke waarde ervan beter tot zijn recht doet komen. Daartegenover staat dat een landschap in het voorstel wordt gedefinieerd als "een deel van het aardoppervlak met een geringe dichtheid van bebouwing ...". Een essentieel verschil met een stads- en dorpsgezicht is volgens de indiener de geringe dichtheid van bebouwing.

Een ander lid wil weten of dit voorstel van decreet ook handelt over de regionale landschappen.

De indiener stelt dat het in dit voorstel gaat over de perceelsgewijze benadering, perceel per perceel, eigenaar per eigenaar. Het is dus een micro-benadering, terwijl het structuurplan een macro-benadering nastreeft en de regionale landschappen zich op meso-niveau situeren. Indien men bijvoorbeeld de Voerstreek, de Vlaamse Ardennen of de Haspengouw-route zou willen beschermen, dat zou dit niet kunnen op basis van dit voorstel van decreet. Dit zou een aanpak op macro- en meso-niveau vergen. Omgekeerd is het gewestplan onvoldoende verfijnd om een afdoende oplossing te bieden voor de bescherming van een rietveld of een hoogstamboomgaard. Daarvoor is een perceelsgewijze benadering vereist die een kwaliteitsbewaking op het terrein kan realiseren.

De heer Quintelier dient een amendement in dat ertoe strekt de definitie van landschap te wijzigen (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2). In de definitie moet beter tot uiting komen dat het begrip landschap slechts betrekking kan hebben op een begrensde oppervlakte van aaneengesloten percelen. Ook het feit dat een landschap van algemeen belang kan zijn wegens zijn natuurwetenschappelijke, historische, esthetische of sociaal-culturele waarde moet worden benadrukt.

De indiener van het voorstel van decreet heeft geen bezwaar tegen het benadrukken van het feit dat het om een begrensde grondoppervlakte gaat. Het zou echter niet opportuun zijn een maximumgrens op te nemen in de definitie, aangezien landschapsbescherming voortdurend evolueert.

Enkele andere leden sluiten zich aan bij het voorstel om het begrip "begrensde grondoppervlakte" in de definitie op te nemen.

De verwijzing naar het algemeen belang en de waarde van het landschap is volgens enkele leden echter eerder op zijn plaats in artikel 5. In artikel 3 wordt immers het toepassingsgebied van dit decreet omschreven en wordt de algemene definitie van een landschap gegeven, zodat het kan worden onderscheiden van monumenten en stads- en dorpsgezichten. In

artikel 5 gaat het daarentegen over de mogelijkheid om in het algemeen belang een waardevol landschap te beschermen.

Het amendement van de heer Quintelier voegt tevens definities van de begrippen "historisch permanent grasland" en "akkerland" aan het artikel 3 toe. Omdat deze begrippen later ter sprake zullen komen, wil de indiener in de algemene bepalingen van het decreet reeds een zo correct mogelijke definitie opnemen.

Enkele leden wijzen erop dat deze begrippen reeds in andere decreten en/of besluiten werden omschreven en gehanteerd, en stellen dat men tegenstrijdigheid met andere teksten moet vermijden. De noodzaak tot coördinatie van dit voorstel van decreet met andere decreten en besluiten wordt nogmaals benadrukt.

Een ander lid wijst op het gevaar van de vermenging van feitelijke begrippen ("akkerland" en "grasland") en begrippen uit de ruimtelijke ordening ("agrarisch gebied", waarvan sprake in artikelen 6 en 10).

Een lid stelt dat er in Vlaanderen weinig percelen zijn die sinds vijftig jaar ononderbroken als grasland werden gebruikt en dat een dergelijke omschrijving van de bescherming een lege doos zou maken.

Volgens een ander lid zouden zelfs de grashellingen van sommige landschappen in de Voerstreek niet onder deze definitie van historisch permanent landschap vallen, omdat ze in het verleden ook als akkerland werden gebruikt.

Een ander lid sluit zich hierbij aan en stelt voor de duurtijd in de definitie van historisch permanent landschap te beperken.

Na deze eerste bespreking wordt dit amendement ingetrokken en dienen de heren Leonard Quintelier, Georges Beerden, Bruno Tobback en Johan Sauwens een nieuw amendement in dat er eveneens toe strekt de definitie van landschap te wijzigen en definities van de begrippen akkerland en historisch permanent grasland toe te voegen (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

De indieners stellen voor landschap te omschrijven als "een begrensde grondoppervlakte met een geringe dichtheid van bebouwing en een onderlinge samenhang waarvan de verschijningsvorm en de samenhang het resultaat zijn van natuurlijke processen en maatschappelijke ontwikkelingen."

Historisch permanent grasland wordt in dit amendement omschreven als "grasland gekenmerkt door het langdurig grondgebruik als graasweide, hooiland of wisselweide ofwel met cultuurhistorische waarde ofwel met een soortenrijke vegetatie van kruiden en grassoorten waarbij het milieu meestal wordt gekenmerkt door aanwezigheid van sloten, greppels, poelen, uitgesproken microreliëf, bronnen of kwelzones."

Een indiener stelt dat deze definitie het mogelijk moeten maken om grasland dat om historische redenen waardevol is, afdoende te beschermen. Uit de amendementen bij artikel 6 en 10 volgt immers dat beperkingen kunnen worden opgelegd aan de teeltkeuze in dit type grasland.

Naar aanleiding van de eerste bespreking van dit artikel, wordt in dit amendement afgestapt van de idee om in de definitie een termijn op te nemen gedurende dewelke het grasland een ononderbroken gebruik als graasweide, hooiland of wisselweide moest hebben gekend om als historisch permanent grasland te kunnen worden gekwalificeerd.

Akkerland wordt in het amendement gedefinieerd als "gronden die een actueel gebruik hebben als akkerbouwteelten inclusief groenbemesters en tijdelijk raaigrasland, tuinbouwteelten, boomteelten en laagstamfruitteelten".

De indieners benadrukken dat de hoogstamfruitboomgaarden niet onder deze definitie vallen. Dit heeft tot gevolg dat dit type fruitboomgaard kan worden beschermd.

Dit amendement wordt met 12 stemmen voor bij 1 onthouding aangenomen.

Het gewijzigde artikel 3 wordt eveneens met 12 stemmen voor bij 1 onthouding aangenomen.

Artikel 4

Dit artikel beschrijft de taken die aan de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen van het Vlaamse gewest worden toebedeeld.

De heer Quintelier dient een amendement in dat ertoe strekt de samenstelling, bevoegdheden en werking van de Koninklijke Commissie over te laten aan de Vlaamse regering (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

Vermits er wat de landschapszorg betreft voor de Koninklijke Commissie geen decretale regeling is ontwikkeld en vermits de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen in de opheffingsbepalingen van dit voorstel van decreet wordt opgeheven, moet een besluit hierover volgens de indiener aan de Vlaamse regering worden overgelaten.

Na bespreking wordt dit amendement ingetrokken en dienen de heren Quintelier, Sauwens en Tobback een nieuw amendement in dat ertoe strekt enkel de wijzigingsregels inzake de samenstelling, bevoegdheden en werking van de Koninklijke Commissie over te laten aan de Vlaamse regering, die daarbij rekening houdt met de onderscheiden sectoren (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

Door enkel de wijzigingsregels aan de Vlaamse regering over te laten, kunnen de andere bevoegdheden van de Koninklijke Commissie, namelijk de monumenten en de stads- en dorpsgezichten, ongemoeid worden gelaten. Het spreekt volgens de indieners vanzelf dat de leden van de Koninklijke Commissie worden gekozen omwille van hun persoonlijke deskundigheid, kennis en ervaring.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het aldus gewijzigde artikel 4 wordt eveneens eenparig aangenomen.

HOOFDSTUK II

De beschermingsprocedure

Artikel 5

De heer Quintelier dient een amendement in dat ertoe strekt het artikel te herschrijven. Door een herschikking van de tekst zou worden benadrukt dat een landschap van algemeen belang moet zijn wegens zijn natuurwetenschappelijke, historische, esthetische of sociaal-culturele waarde, vooraleer het kan worden beschermd (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

De indiener van het amendement verwijst naar artikel 2 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monu-

menten en stads- en dorpsgezichten, waarin op een gelijkaardige manier naar de notie algemeen belang wordt verwezen.

De indiener van het voorstel van decreet stelt dat hij akkoord kan gaan met deze herschikking en ook de minister sluit zich hierbij aan.

Na de eerste bespreking wordt dit amendement ingetrokken en dienen de heren Quintelier, Tobback en Sauwens een nieuw amendement in dat dezelfde herschikking voorstelt (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3). Hun amendement strekt er bovendien toe de overgangszone die de waarde van het landschap ondersteunt, en die ter sprake komt in de artikelen 6 en 14 van het voorstel, in de bescherming van het landschap op te nemen. De indieners willen hiermee de rechtszekerheid vergroten en de bufferzone in het openbaar onderzoek opnemen.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het aldus gewijzigde artikel 5 wordt eveneens eenparig aangenomen.

Artikel 5bis (nieuw)

De heer Christian Van Eyken dient een amendement in dat ertoe strekt een nieuw artikel 5bis in te voegen.

Dit nieuwe artikel zou bepalen dat de Vlaamse regering de beschermingsprocedure aanvangt op eigen initiatief of op voorstel van de Koninklijke Commissie. Na een gunstig advies van de Koninklijke Commissie, zou de Vlaamse regering de beschermingsprocedure bovendien kunnen starten op verzoek van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waarin het landschap is gelegen. De procedure zou eveneens kunnen worden gestart op verzoek van de eigenaar of op verzoek van een vereniging zonder winstoogmerk die de handtekeningen heeft verzameld van 150 personen die tenminste 18 jaar oud zijn en hun woonplaats in het gewest hebben. De Koninklijke Commissie krijgt een termijn van 90 dagen om haar advies uit te brengen, na het verstrijken van die termijn wordt het advies geacht gunstig te zijn.

De indiener van dit amendement stelt dat het voorstel tot bescherming van een landschap eveneens moet kunnen uitgaan van een gemeentebestuur of van verenigingen die actief zijn op het terrein.

De indiener van het voorstel van decreet wijst erop dat in de huidige situatie en in de voorliggende tekst, het voorstel tot bescherming van een landschap uitgaat van de minister. De minister kan dit echter doen op vraag van een gemeentebestuur of van een vereniging. Het initiatief kan dus door iedereen worden genomen en het komt steeds vaker voor dat gemeentebesturen om de bescherming van een landschap vragen. Tijdens het openbaar onderzoek krijgen alle betrokken partijen de gelegenheid hun standpunt duidelijk te maken. Daarom lijkt het de indiener van het voorstel niet opportuun de start van de procedure verder te formaliseren, temeer daar het decreet reeds een omslachtige procedure oplegt.

De indiener van het amendement antwoordt dat er in de huidige procedure geen garantie is dat de minister gevolg geeft aan de vraag van een gemeentebestuur of een vereniging. Anderzijds kunnen niet ernstige voorstellen worden geweerd omdat, volgens de tekst van het amendement, een gunstig advies van de Koninklijke Commissie wordt vereist voor de start van de procedure.

Een lid stelt dit amendement te steunen omdat het initiatiefrecht van gemeenten en milieuverenigingen hierdoor explicieter wordt en omdat als gevolg daarvan een negatieve beslissing duidelijker zal worden gemotiveerd.

Na de eerste bespreking stelt de indiener van het amendement voor om in zijn amendement paragraaf 2, 3° "hetzij op verzoek van de eigenaar" te schrappen, omdat het risico bestaat dat de administratie door deze bepaling door aanvragen van eigenaars zal worden overstelpt.

Het amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 7 stemmen tegen bij 5 onthoudingen.

Artikel 6

De artikelen 6 tot en met 8 regelen de voorlopige bescherming van een landschap en het openbaar onderzoek. Artikel 6 betreft het besluit tot voorlopige bescherming.

De heer Quintelier stelt een amendement voor dat ertoe strekt aan paragraaf 2, 2° toe te voegen dat alle maatregelen en richtlijnen die worden opgelegd met het oog op de instandhouding en het onderhoud van landschappen, de toepassing in acht nemen van de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw en de sectoriële wetgevingen die het beheer van het landelijk gebied regelen (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

Dit amendement komt volgens zijn indiener tegemoet aan het advies van de Raad van State bij het ontwerp van decreet dat in de vorige legislatuur werd besproken. De Raad van State maakte herhaaldelijk opmerkingen over de verhouding tussen de verschillende wetgevingen die betrekking hebben op de open ruimte.

De indiener van het voorstel van decreet wijst erop dat in de huidige tekst van artikel 12 de verhouding met de geldende plannen van aanleg wordt beschreven : de besluiten tot bescherming hebben een individueel karakter en mogen geen erfdienstbaarheden opleggen of voorschriften vaststellen die in absolute zin handelingen of werken verbieden die met de geldende plannen van aanleg overeenstemmen, noch de verwezenlijking van die plannen verhinderen. De tekst van artikel 12 werd geschreven om tegemoet te komen aan het advies van de Raad van State bij het ontwerp van decreet dat verleden jaar werd besproken. Het aannemen van het voorgestelde amendement bij artikel 6 zou volgens de indiener van het voorstel de kans op procedures voor de Raad van State alleen maar vergroten, omdat er allerlei interpretatieproblemen kunnen ontstaan door de voorgestelde toevoeging.

Een ander lid stelt dat de klachten bij de Raad van State vaak hun oorzaak vinden in te strenge beschermingsvoorschriften en teveel verbodsbepalingen. Het lid geeft het voorbeeld van een verbod op bemesting en het gebruik van bestrijdingsmiddelen in een landbouwgebied. Dergelijke bepalingen lokken vaak een omgekeerde reactie uit bij de betrokkenen. Het is dan beter te trachten om in een beheerscommissie met alle betrokkenen tot een consensus te komen over het beheer en het onderhoud van het landschap, rekening houdend met de wet op de ruimtelijke ordening en andere sectoriële wetgevingen.

De minister wijst erop dat de Raad van State in een aantal gevallen de bescherming heeft geschorst omdat er een tegenstrijdigheid is met het door het gewestplan toegelaten gebruik.

Een ander lid is het met de indiener van het voorstel van decreet eens dat de tekst van artikel 12 reeds duidelijkheid verschaft over de verhouding tussen de beschermingsbesluiten en de geldende plannen van aanleg. De in het amendement voorgestelde verwijzing naar 'sectoriële wetgevingen die het beheer van het landelijk gebied regelen' is zeer algemeen en zet de deur open voor allerlei mogelijke procedures voor de Raad van State. Op die manier loopt men het risico dat de toepassing van het decreet in de praktijk onmogelijk wordt.

Hetzelfde lid voegt eraan toe dat het tot de normale taak van een minister of een administratie behoort om bij het opstellen van beschermingsvoorschriften of beheersplannen rekening te houden met de geldende wetgevingen.

Na de eerste bespreking wordt het amendement ingetrokken. Enkele leden kondigen wel aan nog een amendement bij artikel 12 te zullen indienen.

De heer Quintelier dient een amendement in dat ertoe strekt paragraaf 2, 4° van artikel 6 te wijzigen in die zin dat het plan in bijlage bij het besluit tot voorlopige bescherming de grenzen van het landschap en het gebruik van het geheel van de gronden moet aangeven (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

De huidige tekst van het artikel spreekt van "het gebruik van het geheel of een gedeelte" van de gronden. De rechtszekerheid gebiedt volgens de indiener van het amendement dat een plan over het geheel van het gebruik van de gronden wordt opgemaakt.

Een ander lid wijst erop dat in de huidige tekst van artikel 10, dat over het besluit tot definitieve bescherming handelt, enkel sprake is van "het gebruik van de gronden", wat tot tegenstrijdigheden zou kunnen leiden tussen het besluit tot voorlopige bescherming en het besluit tot definitieve bescherming.

Na de eerste bespreking wordt dit amendement ingetrokken en dienen de heren Quintelier en Tobback een amendement in dat ertoe strekt paragraaf 2, 4° te vervangen door "een plan als bijlage dat de grenzen van het landschap en het relevant actueel gebruik van het geheel van de gronden aangeeft" (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

De indieners wijzen op het belang van de woorden "actueel" en "relevant". Het begrip relevant moet volgens hen worden beschouwd in functie van de beschermingsvoorschriften van de individuele beschermingsbesluiten.

In de voorgestelde tekst is ook de verwijzing naar de grenzen van de bufferzone geschrapt. Door het aannemen van het amendement van de heren Quintelier, Tobback en Sauwens bij artikel 5 wordt deze overgangszone, die de waarde van het te beschermen landschap ondersteunt, in de bescherming opgenomen. Indien blijkt dat landschapselementen een buffer nodig hebben, moet deze volgens de indieners worden opgenomen in het plan en in het openbaar onderzoek. Op die manier wordt een betwisting van de grenzen en de omvang van de bufferzone vermeden.

Het opnemen van de overgangszone in de bescherming biedt volgens een indiener van het amendement tevens het voordeel dat men discussie vermijdt over het advies dat door de vergunningverstrekende instanties moet worden ingewonnen bij de Vlaamse regering of haar gemachtigde voor vergunningsaanvragen die betrekking hebben op goederen gelegen in deze overgangszone. Volgens de huidige tekst van artikel 14, paragraaf 4 heeft dit advies immers geen bindend karakter. Dit in tegenstelling tot het advies voor vergunnings-

aanvragen die betrekking hebben op goederen gelegen in het beschermde landschap zelf, dat volgens artikel 14, paragraaf 2 bindend is voor zover het negatief is of voorwaarden oplegt.

Volgens hetzelfde lid kan in het beheersplan, indien nodig, een onderscheid worden gemaakt tussen het eigenlijke landschap en de overgangszone voor wat bepaalde maatregelen en werken betreft.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het amendement van de heer Johan Malcorps bij paragraaf 2, 4°, dat ertoe strekte de bepaling van een bufferzone van maximaal 100 meter, in plaats van 50 meter, mogelijk te maken, wordt hierdoor zonder voorwerp (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht en de heer Arnold Van Aperen dienen een amendement in dat ertoe strekt de tekst van paragraaf 3 te vervangen door een bepaling die stelt dat het besluit tot voorlopige bescherming de vrijheid van de normale teeltkeuze niet zal beperken (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

De huidige tekst van paragraaf 3 stelt dat het besluit de teeltkeuze van de cultuurgewassen niet kan beperken voor zover het gronden betreft die op het ogenblik van de vaststelling van het ontwerp als akkerland in gebruik zijn. De indieners van het amendement zijn het niet eens met het onderscheid tussen akkerland en grasland, zoals beoogd in het voorstel. Dit onderscheid kan volgens hen niet ondubbelzinnig worden gemaakt omdat in Vlaanderen grasland vaak wordt afgewisseld met andere teelten, met het oog op het behoud van de vruchtbaarheid van de grond.

Een indiener van dit amendement benadrukt dat er de jongste jaren al heel wat beperkingen aan de landbouwers werden opgelegd en dat men hierin niet te ver mag gaan indien men de normale landbouwexploitatie niet wil hinderen.

Dit amendement wordt verworpen met 4 stemmen voor en 8 stemmen tegen bij 1 onthouding.

De heer Quintelier dient eveneens een amendement in ter vervanging van de tekst van paragraaf 3 (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

De bedoeling van dit amendement is duidelijkheid te scheppen omtrent de teeltkeuze in agrarische gebieden. Volgens de tekst van dit amendement zou het besluit tot voorlopige bescherming de teeltkeuze van cultuurgewassen niet kunnen beperken voor zover deze gelegen zijn in agrarisch gebied of behoren tot akkerland of niet behoren tot historisch permanent grasland. De indiener stelt een duidelijk onderscheid te willen maken tussen enerzijds akkerland en anderzijds historisch permanent grasland. Dit amendement moet dan ook samen met zijn amendement bij artikel 3 worden bekeken, waarin de definities van akkerland en grasland zijn opgenomen.

Een ander lid sluit zich aan bij het amendement van de heer Quintelier en verduidelijkt dat op dit ogenblik in de groengebieden, de ecologische waardevolle landbouwgebieden en de valleigebieden het vegetatiebesluit geldt. Dit heeft tot gevolg dat in deze gebieden grasland niet mag worden omgezet in akkerland zonder dat daarvoor een vergunning werd verkregen. In de zuiver agrarische gebieden daarentegen, moet volgens het lid de vrije teeltkeuze van cultuurgewassen mogelijk blijven. Er kan in deze gebieden nog wel een uitzondering worden gemaakt voor historisch permanent grasland. Het begrip historisch permanent grasland moet dan wel duidelijk worden omschreven.

Een ander lid stelt dat men moet kunnen aanvaarden dat in een beschermd landschap aan de landbouw beperkingen worden opgelegd. Er worden immers ook aan andere categorieën gebruikers beperkingen opgelegd, zo zal bijvoorbeeld het wijzigen van de bestemming van een in een beschermd landschap gelegen gebouw kunnen worden geweigerd.

De indiener van het voorstel van decreet wijst erop dat de vrije teeltkeuze ook in de vorige bespreking het voornaamste knelpunt bleek te zijn. Hij stelt dat het in het algemeen belang mogelijk moet zijn om in sommige landschappen beperkingen op te leggen aan de landbouw. In de Voerstreek en de Vlaamse Ardennen bijvoorbeeld werd de esthetische, natuurwetenschappelijke en historische waarde van sommige landschappen aangetast door het scheuren van grashellingen en het planten van maïs. De laatste jaren gebeurt dit in een versneld tempo. Hij herhaalt dat het in het kader van dit voorstel van decreet gaat om de bescherming van beperkte oppervlakten en niet om regionale landschappen. Door dit voorstel wordt bovendien een actief beleid inzake het beheer van landschappen mogelijk. In het beheersplan kunnen ook herstelmaatregelen worden opgenomen en zo kan het in sommige gevallen aangewezen zijn akkerland terug om te zetten in grasland. Dit is onmogelijk als men de vrije teeltkeuze als absoluut principe wil handhaven. Uit de interpretatie die de Raad van State heeft gegeven aan de wet van 7 augustus 1931 blijkt dat beperkingen nu reeds kunnen worden opgelegd voor wat grasland betreft, aldus de indiener van het voorstel van decreet.

Na deze bespreking wordt dit amendement ingetrokken ten voordele van een nieuw amendement van de heren Quintelier en Tobback dat ertoe strekt de tekst van paragraaf 3 te vervangen door : "Het besluit tot voorlopige bescherming kan de teeltkeuze van actueel agrarisch geëxploiteerde gronden niet beperken voor wat betreft :

1° akkerland ;

2° gronden gelegen in het 'agrarisch gebied' met uitzondering van het agrarisch gebied van ecologisch belang, valleigebied, het agrarisch gebied met bijzonder belang en historisch permanent grasland." (Stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

Dit amendement hangt samen met hun amendement bij artikel 3, waarin de definities van akkerland en historisch permanent grasland zijn opgenomen.

Voor de begrippen "agrarisch gebied van ecologisch belang" en "valleigebied", verwijzen de indieners naar de wetgeving op de ruimtelijke ordening en de bijzondere voorschriften bij de gewestplannen. Het begrip "agrarisch gebied met bijzonder belang" komt uit het mestdecreet.

Bij de verantwoording van hun amendement stellen ze dat in de gebieden waar geen beperkingen kunnen worden opgelegd, de teeltkeuze met alle bijhorende gebruikelijke werkzaamheden moet kunnen worden uitgevoerd, inbegrepen het gebruik van bemesting en bestrijdingsmiddelen overeenkomstig de wettelijke bepalingen.

De indiener van het voorstel van decreet stelt dit amendement niet te kunnen steunen omdat er geen uitzondering wordt gemaakt voor gronden die van cultuurhistorisch belang zijn, er wordt enkel een uitzondering gemaakt om ecologische redenen.

Dit amendement wordt aangenomen met 12 stemmen voor en 1 stem tegen.

Het aldus gewijzigde artikel 6 wordt aangenomen met 12 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 7

Dit artikel gaat verder in op de procedure die na het besluit tot voorlopige bescherming moet worden gevolgd.

De heer Quintelier dient een amendement in dat ertoe strekt in paragraaf 1, 1° de reeks bestuurlijke entiteiten aan wie het besluit tot voorlopige bescherming voor advies moet worden voorgelegd, uit te breiden. De eerste zin van 1° zou worden vervangen door "voor advies voorgelegd aan de bestuurlijke entiteiten, bevoegd voor ruimtelijke ordening, landinrichting, economie, natuurbehoud, landbouw, waterbeheer en infrastructuur en aan de betrokken gemeente(n) en provincie(s)" (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

De indiener wijst er bij de verantwoording op dat alle bestuurlijke entiteiten moeten worden geconsulteerd. De besturen bevoegd voor landbouw, waterbeheer en infrastructuur moeten derhalve aan de lijst worden toegevoegd.

Er wordt gediscussieerd over de noodzakelijkheid van deze toevoeging, aangezien deze besturen allen deel uitmaken van hetzelfde ministerie van de Vlaamse gemeenschap.

Volgens de minister zou de secretaris-generaal door dit amendement worden verplicht het advies van zijn diverse besturen in te winnen.

Het amendement wordt na een eerste bespreking ingetrokken ten voordele van een identiek amendement van de heren Quintelier, Tobback en Sauwens (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

Een indiener van het amendement stelt dat door de voorgestelde toevoeging alle discussie over de te raadplegen besturen kan worden vermeden.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

De heren Patrick Lachaert en Arnold Van Aperen dienen een amendement in dat ertoe strekt in paragraaf 2 op te nemen dat de kennisgeving van het besluit tot voorlopige bescherming aan de eigenaars, erfpachthouders, opstalhouders en vruchtgebruikers "bij aangetekend schrijven" moet gebeuren (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

Bij de verantwoording wijzen de indieners erop dat de eigenaars, erfpachthouders, opstalhouders en vruchtgebruikers zelf bij aangetekend schrijven hun huurders en bewoners moeten verwittigen.

Dit amendement wordt met 12 stemmen voor bij 1 onthouding aangenomen.

De heer Quintelier dient een amendement in dat ertoe strekt om in de paragrafen 3 en 4 het woord "schadeloosstelling" te vervangen door "sanctionering".

Er volgt een juridische discussie over de opportuniteit van de term "hoofdelijke aansprakelijkheid" in de paragrafen 3 en 4 van het voorstel van decreet en over het verschil tussen aansprakelijkheid voor schadeloosstelling en voor sanctionering.

Na deze discussie wordt het amendement ingetrokken en dienen de heren Quintelier, Tobback en Sauwens een nieuw amendement in dat ertoe strekt in de paragrafen 3 en 4 de zinsnede "op straffe van hoofdelijke aansprakelijkheid voor het herstel en de schadeloosstelling" te vervangen door "op straffe van aansprakelijkheid voor het herstel, de schadeloosstelling en sanctionering" (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

Bij de verantwoording stellen de indieners dat hoofdelijke aansprakelijkheid in deze twee paragrafen niet opportuun is

en dat, naast aansprakelijkheid voor de schadeloosstelling, ook sanctionering mogelijk moet zijn.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

De tekst van paragraaf 3 wordt herschreven omdat hij tweemaal de zinsnede "binnen tien dagen" bevat.

Het aldus gewijzigde artikel 7 wordt aangenomen met 11 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Artikel 8

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 11 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Artikel 9

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen voor bij 4 onthoudingen.

Artikel 10

Bij dit artikel, dat over het besluit tot definitieve bescherming handelt, worden dezelfde opmerkingen gemaakt als bij de bespreking van artikel 6 betreffende het besluit tot voorlopige bescherming.

Ook de amendementen bij dit artikel hebben dezelfde strekking als de amendementen bij artikel 6. Voor de duidelijkheid van het verslag worden bij de bespreking van dit artikel enkel de amendementen behandeld die na de eerste bespreking werden aangehouden.

Het amendement van de heren Quintelier en Tobback strekt ertoe de tekst van paragraaf 1, 4° te vervangen door "een plan als bijlage dat de grenzen van het landschap en het relevant actueel gebruik van het geheel van de gronden aangeeft" (cfr. hun amendement bij artikel 6, paragraaf 2, 4°) (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

Dit amendement wordt aangenomen met 11 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Het amendement van Mevrouw De Magth-Aelbrecht en de heer Van Aperen strekt ertoe de tekst van paragraaf 2 te vervangen door een bepaling die stelt dat het besluit tot definitieve bescherming de vrijheid niet zal beperken wat de normale teeltkeuze betreft (cfr. hun amendement bij artikel 6, paragraaf 3) (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

Dit amendement wordt verworpen met 4 stemmen voor en 8 stemmen tegen bij 1 onthouding.

Het amendement van de heren Quintelier en Tobback strekt ertoe de tekst van paragraaf 2 te vervangen door : "Het besluit kan de teeltkeuze van actueel agrarisch geëxploiteerde gronden niet beperken voor wat betreft :

1° akkerland

2° gronden gelegen in het 'agrarisch gebied' met uitzondering van het agrarisch gebied van ecologisch belang, valleigebied, het agrarisch gebied met bijzonder belang en historisch permanent grasland." (cfr. hun amendement bij artikel 6, paragraaf 3) (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

Dit amendement wordt aangenomen met 11 stemmen voor en 2 stemmen tegen.

Het gewijzigde artikel 10 wordt aangenomen met 12 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 11

Het amendement van de heren Lachaert en Van Aperen strekt ertoe in de tekst van paragraaf 1 op te nemen dat de kennisgeving van het besluit tot definitieve bescherming aan de eigenaars, erfpachthouders, opstalhouders en vruchtgebruikers "bij aangetekend schrijven" moet gebeuren (cfr. hun amendement bij artikel 7, paragraaf 2) (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het amendement van de heren Quintelier, Tobback en Sauwens strekt ertoe in de paragrafen 2 en 3 de zinsnede "op straffe van hoofdelijke aansprakelijkheid voor het herstel en de schadeloosstelling" te vervangen door "op straffe van aansprakelijkheid voor het herstel, de schadeloosstelling en sanctionering" (cfr. hun amendement bij artikel 7, paragrafen 3 en 4) (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

De heer Quintelier dient een amendement in dat ertoe strekt de tekst van het eerste lid van paragraaf 4 te wijzigen zodat er sprake is van een op een onroerend goed betrekking hebbend "zakelijk en/of persoonlijk recht" in plaats van enkel een "zakelijk recht" (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

De indiener wijst erop dat pacht een persoonlijk recht is. Door de huidige formulering zou pacht niet onder de toepassing van paragraaf 4 vallen.

Hetzelfde amendement strekt er eveneens toe aan het tweede lid de zinsnede "mits inachtnaam van de toepassing van artikel 6, paragraaf 2, 2°" toe te voegen. Dit deel van het amendement verwijst naar de discussie over het in acht nemen van de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw en de sectoriële wetgevingen die het beheer van het landelijk gebied regelen (zie de bespreking van artikel 6).

Na de eerste bespreking wordt het amendement ingetrokken en dienen de heren Quintelier, Tobback en Sauwens een nieuw amendement in dat er enkel toe strekt in het eerste lid van paragraaf 4 de woorden "zakelijk recht" te vervangen door "zakelijk en/of persoonlijk recht" (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het aldus gewijzigde artikel wordt met 11 stemmen voor bij 2 onthoudingen aangenomen.

Artikel 12

De heer Quintelier stelt bij het begin van de bespreking een amendement voor dat ertoe strekt de tekst van artikel 12 te vervangen door een nieuwe tekst die bepaalt dat het besluit tot voorlopige of definitieve bescherming bindend is mits inachtnaam van artikel 6, paragraaf 2, 2° en paragraaf 3 (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

Het amendement komt volgens de indiener tegemoet aan het advies van de Raad van State, die herhaaldelijk opmerkingen maakte over de verhouding tussen de verschillende wetgevingen die betrekking hebben op het gebruik van de open ruimte.

De indiener van het voorstel van decreet verwijst naar het verslag van de bespreking van het ontwerp van decreet tijdens de vorige legislatuur en naar zijn mondelinge toelichting bij het huidige voorstel, meer bepaald het deel over de hiërarchie der rechtsnormen. Hieruit blijkt volgens het lid dat de beschermingsbesluiten een individueel rechtskarakter hebben en bijgevolg in de hiërarchie der rechtsnormen ondergeschikt zijn aan de plannen van aanleg, die een algemeen verordenend karakter hebben.

Het amendement wordt na de eerste bespreking ingetrokken.

De heren Quintelier en Tobback dienen een nieuw amendement in dat ertoe strekt het tweede lid van artikel 12 te vervangen door : "De besluiten tot voorlopige of definitieve bescherming als landschap hebben een individueel karakter en fungeren als aanvulling en verfijning op de sectoriële wetgevingen. Zij mogen geen erfdienstbaarheden vaststellen die in absolute zin werken of handelingen verbieden die met de geldende plannen van aanleg overeenstemmen, noch de verwezenlijking van die plannen en hun bestemmingsvoorschriften kunnen verhinderen." (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

Een lid vraagt wat precies wordt bedoeld met "verfijning op de sectoriële wetgevingen". Kan men onder verfijning verstaan dat beperkingen kunnen worden opgelegd aan de landbouw in een bepaald gebied ?

Een indiener van het amendement antwoordt dat dit in eerste instantie afhankelijk is van de sectoriële wetgeving die van toepassing is op het gebied. "Verfijning op de sectoriële wetgevingen" moet in dezelfde zin worden geïnterpreteerd als de daarop volgende bepaling die stelt dat de beschermingsbesluiten geen erfdienstbaarheden mogen vastleggen die in absolute zin werken of handelingen verbieden die met de geldende plannen van aanleg overeenstemmen, noch de verwezenlijking van die plannen en hun bestemmingsvoorschriften kunnen verhinderen. Het gaat om hetzelfde algemene beginsel in beide bepalingen. Legistiek staat "verfijnen" volgens het lid tegenover "wijzigen".

Een andere indiener van het amendement stelt dat de discussie vooral belang heeft voor de gele zones op het gewestplan. Bepaalde landschapselementen in deze zones zijn de moeite waard om in hun totaliteit als landschap te worden beschermd. Er kunnen beperkingen worden opgelegd voor de instandhouding ervan, maar de beschermingsvoorschriften mogen het agrarisch gebruik van het gebied niet in het gedrang brengen. Er kan bijvoorbeeld wel een verbod worden opgelegd op het rooien van hagen en heggen, het opvullen van holle wegen, het wijzigen van het bodemreliëf ... maar het agrarisch gebruik kan men niet verbieden.

De indiener van het voorstel van decreet kan absoluut niet met dit amendement instemmen. Volgens dit lid wordt in het amendement een gevaarlijke juridische stelling ontwikkeld. Een decreet met een eigen finaliteit wordt afhankelijk gemaakt van sectoriële wetten. Uit de arresten van de Raad van State blijkt dat de beschermingsbesluiten de toepassing van andere wetten en decreten, die hiërarchisch van een andere orde zijn en een eigen finaliteit hebben, niet onmogelijk mogen maken. Het is dus duidelijk dat de toepassing van andere wetten en decreten mogelijk moet blijven na een beschermingsbesluit. Dat is ook wat in de huidige tekst van artikel 12 wordt gesteld. Volgens het lid heeft de tekst van het amendement wat dit betreft geen enkele toegevoegde waarde. De zinsnede "aanvulling en verfijning op de sectoriële wetgevingen" kan in de praktijk dus enkel betekenen dat men de landschapszorg ondergeschikt wil maken aan secto-

riële wetgevingen. Het lid waarschuwt ervoor dat tekst van het amendement in die zin zal worden geïnterpreteerd.

De minister herinnert eraan dat tijdens de vorige legislatuur lang over dit onderwerp werd gediscussieerd binnen de Vlaamse regering. Het zou een goede zaak zijn indien men nu duidelijkheid schept en er een consensus over bestaat. Er is immers een lange lijst van landschappen waarvan de bescherming voor de Raad van State wordt gecontesteerd, precies wegens de onduidelijkheid omtrent de verhouding tussen de beschermingsbesluiten en andere wetgevingen. Deze eindeloze disputen zijn niet in het belang van de landschapszorg. De minister kan akkoord gaan met het amendement en de interpretatie die de indieners eraan geven. Er wordt immers duidelijk gesteld dat het om een verfijning en een aanvulling van sectoriële wetgevingen gaat en dat de beschermingsvoorschriften niet strijdig mogen zijn met de algemene bestemming van het gewestplan. Dit stemt overeen met de interpretatie die de administratie de laatste jaren op het terrein hanteert. De goedkeuring van dit amendement zou dan ook de normale werkwijze van de administratie niet verstoren. De opmerkingen van de Raad van State hebben vooral betrekking op vroegere beschermingen die verder gingen dan deze interpretatie, en die strijdig werden bevonden met de algemene beginselen.

De indiener van het voorstel van decreet herhaalt dat het beginsel van de hiërarchie van de rechtsnormen reeds in de huidige tekst van artikel 12 is opgenomen. Legistiek is het volgens het lid een slechte zaak om in het artikel zelf een verwijzing naar niet nader genoemde sectoriële wetgevingen op te nemen. Dit zet de deur open voor nieuwe betwistingen. Wetten moeten altijd worden toegepast. Of dit in het kader van de bescherming van landschappen al dan niet correct gebeurt, is eerder een kwestie van casuïstiek en van de verantwoordelijkheid van de ondertekenende minister.

De heer Malcorps dient een amendement in dat ertoe strekt in het tweede lid op de vierde regel na de woorden "in absolute zin" de woorden "en voor een periode langer dan 2 jaar" in te voegen (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

De indiener van dit amendement stelt dat bij de aanvang van de beschermingsprocedure bewarende maatregelen mogelijk moeten zijn om te beletten dat door werken toegelaten op basis van het gewestplan, onherstelbare schade aan een landschap wordt aangericht. Dit zou kunnen door een tijdelijke opschorting van de bestemming van het gewestplan, zoals die ook voorzien is in de decreten op de ruimtelijke ordening en de onteigeningen. De ministers bevoegd voor ruimtelijke ordening en landschappen zouden een procedure kunnen uitwerken voor de herziening van de gewestplannen in dergelijke gevallen, aldus de indiener van het amendement.

Het amendement van de heren Quintelier en Tobback wordt met 7 stemmen voor en 2 stemmen tegen bij 4 onthoudingen aangenomen.

Hierdoor vervalt het amendement van de heer Malcorps.

Het gewijzigde artikel 12 wordt aangenomen met 11 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Artikel 13

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 11 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

HOOFDSTUK III

Beschermingsvoorschriften

Artikel 14

De amendementen van de heer Quintelier bij het tweede lid van paragraaf 3 en bij paragraaf 4 worden na de eerste bespreking ingetrokken (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

Een nieuw amendement van de heren Quintelier, Tobback en Sauwens strekt ertoe paragraaf 4 van dit artikel te schrappen (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

Deze paragraaf betreft de vergunningsaanvragen voor werken of handelingen in de overgangszone van een beschermd landschap. Door het aannemen van amendementen bij de artikels 5, 6 en 10 is deze bufferzone in de bescherming opgenomen en is deze paragraaf niet meer van toepassing.

Dit amendement wordt aangenomen met 9 stemmen voor bij 4 onthoudingen.

Het amendement van de heer Malcorps bij paragraaf 4, dat ertoe strekte de bepaling van een bufferzone van 100 meter mogelijk te maken, wordt hierdoor zonder voorwerp (cfr. zijn amendement bij artikel 6, paragraaf 2, 4°) (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

Een amendement van de heer Quintelier strekt ertoe in paragraaf 5 de mogelijkheid tot het aantekenen van beroep bij de Vlaamse regering op te nemen (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

De indiener is van mening dat een beroepsprocedure in deze paragraaf moet worden opgenomen omdat het hier gaat over kleine werken en handelingen die niet onder de beroepsprocedure van een normale vergunningsaanvraag vallen.

Een lid merkt op dat het in paragraaf 5 werken en handelingen betreft die strijdig zijn met de maatregelen en richtlijnen van het besluit, maar die niet vergunningsplichtig zijn. Deze werken en handelingen zijn onderworpen aan een toestemming te verlenen door de Vlaamse regering of haar gemachtigde. Het is voor het lid onduidelijk waarom een beroep mogelijk zou moeten zijn tegen het weigeren van deze "gunstmaatregel", temeer daar er geen voorwaarden zijn omschreven voor het verlenen ervan.

Enkele leden stellen dat een beroepsprocedure zou kunnen vermijden dat toestemmingen willekeurig worden verleend.

Een ander lid vraagt zich af bij wie het beroep moet worden ingesteld, aangezien de toestemming wordt verleend of geweigerd door de Vlaamse regering of haar gemachtigde. Wie de gemachtigde is, hangt volgens hetzelfde lid af van de delegatiebeslissing van de minister. De minister is politiek verantwoordelijk en kan door het parlement tot de orde worden geroepen.

Na deze discussie wordt het amendement ingetrokken.

Door het aannemen van het amendement van de heren Quintelier, Tobback en Sauwens betreffende het weglaten van paragraaf 4, worden de paragrafen van dit artikel her Nummerd. De oorspronkelijke paragrafen 5 en 6 worden nu 4 en 5. De verwijzingen in de laatste paragraaf worden aangepast aan de nieuwe nummering.

Het aldus gewijzigde artikel 14 wordt aangenomen met 9 stemmen voor bij 4 onthoudingen.

HOOFDSTUK IV

Register en herkenningsteken

Artikel 15

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 12 stemmen voor bij 1 onthouding.

HOOFDSTUK V

Beheer en definitief beschermde landschappen

Artikel 16

De heer Quintelier dient een amendement in dat ertoe strekt het tweede lid van paragraaf 1 te herschrijven (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

Er ontstaat een discussie over zijn voorstel om in de tekst in te schrijven dat eigenaars, pachters en huurders zich door "hun gemachtigden" kunnen laten vertegenwoordigen in de beheerscommissie.

Enkele leden zijn van mening dat de huidige tekst reeds toelaat dat eigenaars, pachters en huurders zich laten vertegenwoordigen.

De commissie sluit zich aan bij deze interpretatie en het amendement wordt ingetrokken.

Na de eerste bespreking dienen de heren Quintelier, Tobback en Sauwens een nieuw amendement in dat ertoe strekt in het tweede lid van paragraaf 1 de zinsnede "verenigingen die de instandhouding, het herstel en het beheer van het beschermd landschap tot doel hebben" te vervangen door "verenigingen die het herstel en het beheer van het natuurlijk milieu en/of het betrokken landschap tot doel hebben" (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

Dit amendement wordt eenparig goedgekeurd.

Een ander amendement van de heer Quintelier strekt ertoe in het eerste lid van paragraaf 3 de woorden "drie jaar" te vervangen door de woorden "twee jaar". Hierdoor wordt de termijn waarover de beheerscommissie beschikt om een beheersplan op te maken, ingekort tot twee jaar (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

Na de eerste bespreking wordt dit amendement ingetrokken en dienen de heren Quintelier, Tobback en Sauwens een nieuw amendement in dat er eveneens toe strekt in het eerste lid van paragraaf 3 de woorden "drie jaar" te vervangen door "twee jaar" (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

Dit amendement wordt aangenomen met 11 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Een amendement van de heer Quintelier strekt ertoe aan paragraaf 3, b) toe te voegen dat de maatregelen, werken en handelingen opgesomd in het beheersplan in overeenstemming moeten zijn met het besluit (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

Na de eerste bespreking wordt dit amendement ingetrokken.

De heer Quintelier dient een volgend amendement in dat ertoe strekt aan paragraaf 5 toe te voegen dat het beheersplan dat door de administratie wordt opgesteld, bij ontstentenis van een goedgekeurd beheersplan binnen de in paragraaf 3 gestelde termijn, moet worden goedgekeurd door de

Vlaamse regering nadat zij de Koninklijke Commissie heeft gehoord.

Uit de bespreking blijkt dat de indiener van het voorstel van decreet van mening is dat de huidige tekst reeds laat verstaan dat elk beheersplan moet worden goedgekeurd door de Vlaamse regering, ongeacht of het door de beheerscommissie of door de administratie wordt opgesteld, en dat de Koninklijke Commissie steeds moet worden gehoord. De bepaling in paragraaf 4 zou met andere woorden ook gelden voor het beheersplan waarvan sprake in paragraaf 5.

Een lid merkt op dat hierover duidelijkheid kan worden geschapen door de paragrafen 4 en 5 van plaats te verwisselen.

De voorzitter stelt voor dit als een technische correctie te beschouwen en de commissie stemt hiermee in. Het amendement van de heer Quintelier wordt ingetrokken.

Het aldus gewijzigde artikel 16 wordt aangenomen met 9 stemmen voor bij 4 onthoudingen.

Artikel 17

De heer Quintelier dient een amendement in dat ertoe strekt het eerste lid van paragraaf 3 te herschrijven (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

Na een eerste bespreking wordt dit amendement ingetrokken ten voordele van een nieuw amendement van de heren Quintelier, Tobback en Sauwens met dezelfde strekking.

Zij stellen voor om het eerste lid van paragraaf 3 te vervangen door "De premie wordt toegekend aan de instantie of de persoon die, met goedkeuring van de betrokken eigenaars en houders van zakelijke en/of persoonlijke rechten, de door haar of hem aangevraagde werken uitvoert." (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

Als gevolg van deze bepaling kan de laatste zin van paragraaf 3, die handelt over het overleg dat de eigenaar zo nodig met de gebruiker moet plegen, worden weggelaten.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

De commissie brengt tevens een correctie aan in de laatste regel van paragraaf 3, 3°. De bijdrage van de betrokken gemeente in de premie voor herstel- en verbeteringswerken bedraagt 7,5 percent.

Het gewijzigde artikel 17 wordt aangenomen met 11 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Artikel 18

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen voor bij 4 onthoudingen.

HOOFDSTUK VI

Toeziichts- en strafbepalingen

Artikel 19

De heer Malcorps dient een amendement in dat ertoe strekt in paragraaf 3 de laatste zin te vervangen door "Hun vaststellingen worden vastgelegd bij proces-verbaal dat be-

wijskracht heeft tot het tegendeel bewezen is." (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 2).

De indiener stelt dat dergelijke bepaling ook werd opgenomen in het nieuwe afvalstoffendecreet en in het bosdecreet. Het is volgens hem belangrijk dat het proces-verbaal voldoende impact heeft en dat het niet zonder gevolg blijft.

Dit amendement wordt aangenomen met 9 stemmen voor bij 4 onthoudingen.

De commissie brengt tevens een tekstcorrectie aan in de paragrafen 1 en 2. De komma tussen het woord "gebouwen" en de woorden "bestemd voor beroepsactiviteiten" wordt weggelaten.

Het aldus gewijzigde artikel 19 wordt aangenomen met 9 stemmen voor bij 4 onthoudingen.

Artikel 20

De heer Georges Beerden dient een amendement in dat ertoe strekt de strafbepalingen in paragraaf 1 te wijzigen. Hij stelt voor de gevangenisstraf van "8 dagen tot 6 maanden" te vervangen door een gevangenisstraf van "3 dagen tot 6 maanden" en de geldboete van "100 tot 100.000 frank" door een geldboete van "20 tot 20.000 frank" (stuk 69 (BZ 1995) - Nr. 3).

De indiener van het amendement is van mening dat de in het voorstel opgenomen straffen te zwaar zijn, zeker in geval van kleine inbreuken. Daarom moeten de minimumstraffen worden aangepast.

Een ander lid vindt dat men de aard van de inbreuken voor ogen moet houden. Het gaat over niet toegelaten werken en handelingen in beschermde landschappen. De waarde van de goederen gelegen in deze landschappen overstijgt meestal ruimschoots de opgelegde boetes.

De indiener van het voorstel van decreet wijst erop dat voor het uitvoeren van sommige werken toestemming kan worden gevraagd. Ook in het beheersplan kunnen toegelaten werken en handelingen worden opgenomen. In geval het om lichte inbreuken gaat, kan het parket bovendien steeds beslissen om niet te vervolgen.

Dit amendement wordt verworpen met 6 stemmen voor en 7 stemmen tegen.

Het ongewijzigde artikel 20 wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 5 onthoudingen.

Artikel 21

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen voor bij 4 onthoudingen.

HOOFDSTUK VII

Overgangs- en opheffingsbepalingen

Artikel 22

De laatste zin van paragraaf 2 wordt aangepast aan het gewijzigde artikel 16.

Dit artikel wordt zonder verdere opmerkingen aangenomen met 12 stemmen voor.

IV. Eindstemming

Bij de eindstemming wordt het gewijzigde voorstel van decreet aangenomen met 10 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

De verslaggever,

Leonard QUINTELIER

De voorzitter,

Dirk VAN MECHELEN

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**HOOFDSTUK I****Algemene bepalingen****Artikel 1**

Dit decreet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 39 van de Grondwet.

Artikel 2

Dit decreet regelt de bescherming van landschappen en de instandhouding, het herstel en het beheer van de in het Vlaamse Gewest gelegen beschermde landschappen.

Artikel 3

Dit decreet verstaat onder :

1° landschap : een begrensde grondoppervlakte met een geringe dichtheid van bebouwing en een onderlinge samenhang waarvan de verschijningsvorm en de samenhang het resultaat zijn van natuurlijke processen en van maatschappelijke ontwikkelingen ;

2° historisch permanent grasland : grasland gekenmerkt door het langdurig grondgebruik als graasweide, hooiland of wisselweide ofwel met cultuurhistorische waarde ofwel met een soortenrijke vegetatie van kruiden en grassoorten waarbij het milieu meestal wordt gekenmerkt door aanwezigheid van sloten, greppels, poelen, uitgesproken microreliëf, bronnen of kwelzones ;

3° akkerland : gronden die een actueel gebruik hebben als akkerbouwteelten inclusief groenbemesters en tijdelijk raai-grasland, tuinbouwteelten, boomteelten en laagstamfruitteelten ;

4° administratie : de bestuursentiteit, bevoegd voor monumenten en landschappen ;

5° gemachtigde : de aangewezen ambtenaren van de onder 4° vermelde administratie ;

6° beheer : het geheel van de in de beschermings- en toelatingsbesluiten vermelde maatregelen, werken en handelingen die erop gericht zijn de natuurwetenschappelijke, historische, esthetische of andere sociaal-culturele waarden van het beschermde landschap in relatie tot de andere functies van het betrokken landschap in stand te houden, te verbeteren of te herstellen.

Artikel 4

De Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen van het Vlaamse Gewest, hierna de Koninklijke Commissie genoemd, heeft tot taak de Vlaamse regering te adviseren inzake de beschermingen als landschap.

De Vlaamse regering bepaalt de wijzigingsregels inzake de samenstelling, bevoegdheden en werking van de Koninklijke Commissie, rekening houdend met alle andere onderscheiden sectoren.

Bovendien heeft de Koninklijke Commissie tot taak bij de Vlaamse regering, ofwel op eigen initiatief ofwel op verzoek van de Vlaamse regering, met redenen omklede adviezen uit te brengen inzake landschapszorg, inzonderheid over :

1° beleidsinzichten die voor het geheel van de landschappen een continue leefbaarheid beogen en de eigenheid ervan waarborgen ;

2° de studies, de methodes en de middelen om de in artikel 2 bepaalde doelstellingen te bereiken ;

3° de coördinatie van de landschapszorg met andere beleidsdoelstellingen die daarop invloed kunnen hebben.

Zij verricht verder werkzaamheden die haar bij of krachtens dit decreet zijn opgedragen.

HOOFDSTUK II

De beschermingsprocedure

Artikel 5

Een landschap, dat van algemeen belang is wegens zijn natuurwetenschappelijke, historische, esthetische of sociaal-culturele waarde, kan worden beschermd met inbegrip van een overgangszone die deze waarden van het landschap ondersteunt.

Artikel 6

§ 1. De Vlaamse regering stelt de voorlopige bescherming als landschap vast.

Het besluit tot voorlopige bescherming vermeldt de redenen die tot bescherming aanleiding geven.

§ 2. Het besluit tot voorlopige bescherming bevat inzonderheid :

1° de benaming van het landschap en een plaatsbeschrijving ;

2° alle maatregelen en richtlijnen die door of krachtens dit decreet worden opgelegd met het oog op de instandhouding en het onderhoud van landschappen, met inbegrip van de erfdienstbaarheden van openbaar nut en van de beperkingen op de uitoefening van de eigendoms- en gebruiksrechten ;

3° de doelstellingen van het toekomstige beheer, die de optimale verwezenlijking van de waarden die aanleiding hebben gegeven tot de bescherming, omschrijven ;

4° een plan als bijlage dat de grenzen van het landschap en het relevant actueel gebruik van het geheel van de gronden aangeeft.

§ 3. Het besluit tot voorlopige bescherming kan de teeltkeuze van actueel agrarisch geëxploiteerde gronden niet beperken voor wat betreft :

1° akkerland ;

2° gronden gelegen in het 'agrarisch gebied' met uitzondering van het agrarisch gebied van ecologisch belang, valleigebied, het agrarisch gebied met bijzonder belang en historisch permanent grasland.

Artikel 7

§ 1. Het besluit tot voorlopige bescherming en het dossier dat een inhoudelijke beschrijving en evaluatie bevat, worden gelijktijdig bij ter post aangetekende brief :

1° voor advies voorgelegd aan de bestuurlijke entiteiten, bevoegd voor ruimtelijke ordening, landinrichting, economie, natuurbehoud, landbouw, waterbeheer en infrastructuur en aan de betrokken gemeente(n) en provincie(s). Deze adviezen worden binnen zestig dagen, te rekenen vanaf de datum van de afgifte ter post, uitgebracht ; zoniet worden ze geacht gunstig te zijn ;

2° bij de betrokken gemeentebesturen neergelegd voor het openen van een openbaar onderzoek en het opstellen van een proces-verbaal waarin de opmerkingen en bezwaren worden opgenomen. Een bericht omtrent het openbaar onderzoek wordt aangeplakt bij de toegangswegen van het landschap zoals aangeduid op het plan.

Het openbaar onderzoek gaat in uiterlijk veertien dagen na de afgifte ter post van de betekening en duurt dertig dagen. Tijdens het openbaar onderzoek zal het besluit tot voorlopige bescherming en het dossier ter inzage liggen bij de betrokken gemeente(n). Bij het verstrijken van de termijn wordt het openbaar onderzoek door de gemeente(n) afgesloten. Binnen vijftien dagen na het afsluiten zenden zij hun proces-verbaal over aan de betrokken buitendienst van de administratie.

Bij ontstentenis van een binnen de voorgeschreven termijn geopend openbaar onderzoek kan de gouverneur van de betrokken provincie dit onderzoek organiseren. In dit geval gaat de termijn van het openbaar onderzoek in uiterlijk vijftien dagen na de datum van afgifte ter post van het bericht dienaangaande vanwege de administratie.

§ 2. De administratie brengt het besluit tot voorlopige bescherming bij aangetekend schrijven ter kennis aan de eigenaars, erfpachthouders, opstalhouders en vruchtgebruikers zoals bekend bij de Administratie van de BTW, Registratie en Domeinen op de datum van het ontwerp. Zij kunnen hun opmerkingen en bezwaren indienen bij de betrokken buitendienst van de administratie binnen een termijn van dertig dagen, te rekenen vanaf de datum van de afgifte ter post. Gedurende deze termijn ligt het dossier ter inzage op de betrokken buitendienst van de administratie.

§ 3. De personen die overeenkomstig § 2 in kennis werden gesteld van het besluit tot voorlopige bescherming, geven bij ter post aangetekende brief kennis aan de huurders of bewoners, pachters of gebruikers, van het besluit tot voorlopige bescherming dat hun betekend werd, binnen tien dagen, te rekenen vanaf de datum van de afgifte ter post van de betekening, op straffe van aansprakelijkheid voor het herstel, de schadeloosstelling en sanctionering zoals bepaald in artikel 20 van dit decreet.

§ 4. De personen die overeenkomstig § 2 in kennis werden gesteld, geven bij ter post aangetekende brief kennis van de eventuele gewijzigde eigendomstoestand aan de betrokken buitendienst van de administratie, binnen tien dagen, te rekenen vanaf de datum van de afgifte ter post, op straffe van aansprakelijkheid voor het herstel, de schadeloosstelling en sanctionering zoals bepaald in artikel 20 van dit decreet. De nieuwe eigenaars, erfpachthouders, opstalhouders en vruchtgebruikers krijgen op hun beurt een kennisgeving overeenkomstig § 2.

§ 5. Bij overdracht of toewijzing van een onroerend goed of van een op een onroerend goed betrekking hebbend zakelijk recht, gelegen in een voorlopig beschermd landschap, moet de instrumenterende ambtenaar in de overdrachtsakte of toewijzingsakte vermelden dat bedoeld onroerend goed binnen een voorlopig beschermd landschap ligt en de eventuele overdracht meedelen aan de administratie.

De overdrachts- of toewijzingsakte vermeldt alle maatregelen en richtlijnen die door of krachtens dit decreet worden opgelegd met het oog op de instandhouding en het onderhoud van landschappen, met inbegrip van de erfdiensbaarheid van openbaar nut en van de beperkingen op de uitoefening van de eigendoms- en gebruiksrechten die van toepassing zijn op het onroerend goed.

§ 6. Het besluit tot voorlopige bescherming als landschap of tot opheffing daarvan wordt bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd.

§ 7. Na afloop van de in § 1, § 2, § 3 en § 4 van dit artikel bepaalde procedure wordt het dossier aan de Koninklijke Commissie voor een met redenen omkleed advies overgezonden.

Artikel 8

§ 1. Vanaf de kennisgeving van het besluit tot voorlopige bescherming zijn op de in het besluit tot voorlopige bescherming vermelde onroerende goederen gedurende een termijn van maximaal twaalf maanden al de rechtsgevolgen van de bescherming voorlopig van toepassing. De termijn gaat in vanaf de datum van de afgifte ter post van de in artikel 7, § 1 vermelde voorlegging.

§ 2. Voor de personen, bedoeld in artikel 7, § 2, zijn al de rechtsgevolgen van de bescherming voorlopig van toepassing vanaf de kennisgeving tot de datum waarop de in § 1 bepaalde termijn afloopt.

§ 3. De rechtsgevolgen gelden voor elke andere natuurlijke of rechtspersoon vanaf de publikatie in het Belgisch Staatsblad tot de datum waarop de in § 1 bepaalde termijn afloopt.

§ 4. Bij een met redenen omkleed besluit kan de Vlaamse regering deze einddatum éénmaal met ten hoogste zes maanden verdagen. Dit besluit wordt ter kennis gegeven aan de openbare besturen, vermeld in artikel 7, § 1, en aan de personen, bedoeld in artikel 7, § 2, en bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd.

§ 5. Het besluit tot voorlopige bescherming als landschap vervalt van rechtswege indien vóór de in § 1 of § 4 bedoelde einddatum geen besluit tot definitieve bescherming is genomen.

§ 6. De Vlaamse regering kan, nadat de Koninklijke Commissie gehoord is, het besluit tot voorlopige bescherming als landschap bij gemotiveerd besluit geheel of gedeeltelijk opheffen.

Artikel 9

De Vlaamse regering stelt, nadat de Koninklijke Commissie gehoord is, de definitieve bescherming vast van de in het besluit tot voorlopige bescherming vermelde goederen.

Het besluit tot definitieve bescherming vermeldt de redenen die tot de bescherming aanleiding geven.

Artikel 10

§ 1. Het besluit tot bescherming bevat inzonderheid :

1° de benaming van het landschap en een plaatsbeschrijving ;

2° alle maatregelen en richtlijnen die door of krachtens dit decreet worden opgelegd met het oog op de instandhouding en het onderhoud van landschappen, met inbegrip van de erfdienstbaarheden van openbaar nut en van de beperkingen op de uitoefening van de eigendoms- en gebruiksrechten ;

3° de doelstellingen van het toekomstige beheer die de optimale verwezenlijking van de waarden die aanleiding hebben gegeven tot de bescherming omschrijven ;

4° een plan als bijlage dat de grenzen van het landschap en het relevant actueel gebruik van het geheel van de gronden aangeeft.

§ 2. Het besluit kan de teeltkeuze van actueel agrarisch geëxploiteerde gronden niet beperken voor wat betreft :

1° akkerland ;

2° gronden gelegen in het 'agrarisch gebied' met uitzondering van het agrarisch gebied van ecologisch belang, valleigebied, het agrarisch gebied met bijzonder belang en historisch permanent grasland.

In het beheersplan zoals bepaald in artikel 16, § 3, kan evenwel op basis van vrijwilligheid overeengekomen worden het aantal teelten te beperken.

Artikel 11

§ 1. Het besluit tot bescherming als landschap wordt in het Belgisch Staatsblad bij uittreksel gepubliceerd en ter kennis gegeven aan de openbare besturen, vermeld in artikel 7, § 1, en bij aangetekend schrijven aan de eigenaars, erfpachthouders, opstalhouders en vruchtgebruikers zoals bekend bij de Administratie van de BTW, Registratie en Domeinen op de datum van dit besluit. Het besluit wordt overgeschreven op het kantoor van de hypotheekbewaarder.

§ 2. De personen die overeenkomstig § 1 in kennis werden gesteld van het besluit tot bescherming, geven bij ter post aangetekende brief kennis aan de huurders of bewoners, pachters of gebruikers, van het besluit tot bescherming dat hun betekend werd, binnen tien dagen, te rekenen vanaf de datum van de afgifte ter post van de betekening, op straffe van aansprakelijkheid voor het herstel, de schadeloosstelling en sanctionering zoals bepaald in artikel 20 van dit decreet.

§ 3. De personen die overeenkomstig § 1 in kennis werden gesteld, geven bij ter post aangetekende brief kennis van de eventuele gewijzigde eigendomstoestand aan de buitendienst van de administratie, binnen tien dagen, te rekenen vanaf de datum van de afgifte ter post, op straffe van aansprakelijkheid voor het herstel, de schadeloosstelling en sanctionering zoals bepaald in artikel 20 van dit decreet.

§ 4. Bij overdracht of toewijzing van een onroerend goed of van een op een onroerend goed betrekking hebbend zakelijk en/of persoonlijk recht, gelegen in een beschermd landschap, moet de instrumenterende ambtenaar in de overdrachtsakte of toewijzingsakte vermelden dat bedoeld onroerend goed binnen een beschermd landschap ligt en de eventuele overdracht meedelen aan de buitendiensten van de administratie.

De overdrachts- of toewijzingsakte vermeldt alle maatregelen en richtlijnen die door of krachtens dit decreet worden opgelegd met het oog op de instandhouding en het onderhoud van landschappen, met inbegrip van de erfdienstbaarheden van openbaar nut en van de beperkingen op de uitoefening van de eigendoms- en gebruiksrechten die van toepassing zijn op het onroerend goed.

Artikel 12

Het besluit tot voorlopige of definitieve bescherming als landschap is bindend. Er mag alleen van worden afgeweken in de door dit decreet bepaalde gevallen en vormen.

De besluiten tot voorlopige of definitieve bescherming als landschap hebben een individueel karakter en fungeren als aanvulling en verfijning op de sectoriële wetgevingen. Zij mogen geen erfdienstbaarheden vaststellen die in absolute zin werken of handelingen verbieden die met de geldende plannen van aanleg overeenstemmen, noch de verwezenlijking van die plannen en hun bestemmingsvoorschriften kunnen verhinderen.

Artikel 13

De gehele of gedeeltelijke opheffing of de wijziging van het besluit tot bescherming als landschap gebeurt onder de voorwaarden en in de vorm, vastgesteld voor de bescherming.

Tot de vaststelling van het besluit tot definitieve wijziging of opheffing van de bescherming als landschap blijven de rechtsgevolgen van het vorige besluit van kracht.

HOOFDSTUK III

Beschermingsvoorschriften

Artikel 14

§ 1. De Vlaamse regering kan algemene beschermingsvoorschriften vaststellen.

§ 2. De eigenaars, erfpachthouders, opstalhouders en vruchtgebruikers van een voorlopig of definitief beschermd landschap zijn verplicht door de nodige instandhoudings- en onderhoudswerken, het in goede staat te houden, het niet te ontsieren, te beschadigen of te vernielen.

Niemand, met inbegrip van gebruikers en personen die dieren onder hun hoede hebben, mag het voorlopig of definitief beschermd landschap ontsieren, beschadigen of vernielen.

§ 3. Met betrekking tot de binnen de grenzen van een voorlopig of definitief beschermd landschap gelegen goederen zijn alle vergunningverstrekkende instanties voor de vergunningsaanvragen verplicht binnen tien dagen na ontvangst van het dossier advies in te winnen bij de Vlaamse regering of haar gemachtigde.

Dit advies is bindend voor zover het negatief is of voorwaarden oplegt.

§ 4. Werken of handelingen die strijdig zijn met de maatregelen en richtlijnen van het besluit en niet vergunningsplichtig zijn, zijn onderworpen aan een toestemming, te verlenen door de Vlaamse regering of haar gemachtigde.

§ 5. De Vlaamse regering stelt de voorwaarden en de procedure vast voor het verlenen van het in § 3 vermelde advies en de in § 4 bedoelde toestemming.

HOOFDSTUK IV

Register en herkenningsteken

Artikel 15

De administratie houdt een register bij van voorlopig beschermde en van definitief beschermde landschappen. De Vlaamse regering stelt de inrichting van het register vast. De gemeente en de provincie houden, elk wat hen betreft, een register bij van definitief beschermde landschappen. Iedereen kan inzage hebben in en afschrift verkrijgen van het register.

De beschermde landschappen komen in aanmerking voor het aanbrengen van een herkenningsteken. De Vlaamse regering stelt het model van het herkenningsteken vast en bepaalt de voorwaarden voor het aanbrengen ervan.

HOOFDSTUK V

Beheer en definitief beschermde landschappen

Artikel 16

§ 1. Met het oog op het verwezenlijken van de beheersdoelstellingen wordt voor elk beschermd landschap een beheerscommissie opgericht.

In deze commissie zijn de eigenaars, met inbegrip van de pachters en huurders, de verenigingen die het herstel en het beheer van het natuurlijk milieu en/of het betrokken landschap tot doel hebben, de betrokken administraties en de betrokken gemeente(n) vertegenwoordigd.

§ 2. De Vlaamse regering bepaalt de samenstelling en de werking van de beheerscommissie.

§ 3. De beheerscommissie maakt binnen een termijn van twee jaar, ingaande bij de definitieve bescherming, voor het beschermde landschap of een deel ervan een beheersplan op.

Het beheersplan omvat :

- a) de motivering ;
- b) een opsomming van de concrete maatregelen, werken en handelingen ;
- c) de uitvoeringsvoorwaarden en -termijnen ;
- d) een gedetailleerd plan waarop de geplande maatregelen, werken en handelingen zijn aangegeven.

De Vlaamse regering of haar gemachtigde kan aanvullende voorwaarden voor de opmaak en uitvoering van het beheersplan vaststellen.

§ 4. Bij ontstentenis van een goedgekeurd beheersplan voor het gehele beschermde landschap binnen de in § 3 gestelde termijn stelt de administratie een beheersplan voor het beschermde landschap vast.

Dit beheersplan wordt ter kennis gebracht van de betrokken gemeente(n) en achteraf bekendgemaakt via aanplakking zoals vermeld in artikel 7, § 1, 2°.

§ 5. Het beheersplan wordt goedgekeurd door de Vlaamse regering, nadat zij de Koninklijke Commissie gehoord heeft.

§ 6. De uitvoering van het beheersplan gebeurt op vrijwillige basis door middel van een beheersovereenkomst.

Artikel 17

§ 1. Binnen de perken van de begrotingsmiddelen stelt de Vlaamse regering met het oog op de verwezenlijking van het beheersplan een financiële regeling vast.

§ 2. Deze financiële regeling betreft de instandhouding, het onderhoud, het herstel, de ontsluiting, het beheer, het onderzoek en de voorlichting over het definitief beschermd landschap zoals vastgelegd in het door de Vlaamse regering goedgekeurde beheersplan.

§ 3. De premie wordt toegekend aan de instantie of de persoon die met goedkeuring van de betrokken eigenaars en houders van zakelijke en/of persoonlijke rechten, de door haar of hem aangevraagde werken uitvoert.

De premie is samengesteld uit de bijdragen van het Gewest, de betrokken provincie(s) en de betrokken gemeente(n), in de volgende procentuele verhouding :

1° voor het opmaken van het beheersplan :

Gewest : 80 %, met een maximum te indexeren bijdrage van 800.000 frank ;

2° voor instandhoudings- en onderhoudswerken :

Gewest : 40 % ;

3° voor herstel- en verbeteringswerken :

Gewest : 25 %

Provincie : 7,5 %

Gemeente : 7,5 % ;

4° voor ontsluitings-, onderzoeks- en voorlichtingswerkzaamheden :

Gewest : 20 %.

Indien de aanvrager een vereniging zonder winstoogmerk of een instelling van openbaar nut is, opgericht overeenkomstig de wet van 27 juni 1921, met als één van haar statutaire doelstellingen de instandhouding, het onderhoud, het herstel en de ontsluiting van het landschap, worden de bijdragen sub 2°, 3° en 4° verdubbeld.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden en de procedure van de financiële regeling.

Artikel 18

Ingeval het definitief beschermde landschap of een gedeelte ervan in gevaar komt als het in bezit blijft van één of meerdere eigenaars, kan de Vlaamse regering, nadat de Koninklijke Commissie gehoord is, in die mate tot de onteigening ten algemene nutte van die onroerende goederen beslissen. De Vlaamse regering kan het provinciebestuur of het College van Burgemeester en Schepenen de toestemming verlenen om, in haar plaats, tot deze onteigening over te gaan.

De eigenaars en de overige belanghebbenden die bewijzen dat de waarde van het goed wordt verminderd door de voorschriften van de definitieve bescherming, kunnen van het Vlaamse Gewest een schadevergoeding eisen. Indien de eige-

naar bewijst dat de waardevermindering van dit goed de helft van zijn koopwaarde overschrijdt, kan hij van het Gewest de verwerving daarvan eisen.

HOOFDSTUK VI

Toeziichts- en strafbepalingen

Artikel 19

§ 1. De gemachtigde heeft, voor het onderzoek naar de waarden tot bescherming, toegang tot de gebieden die voor bescherming in aanmerking kunnen komen, uitgezonderd woningen en gebouwen bestemd voor beroepsactiviteiten.

Hij heeft toegang tot de in het voorlopige of definitieve beschermingsbesluit vermelde gebieden, uitgezonderd woningen en gebouwen bestemd voor beroepsactiviteiten, om alle nodige opsporingen en vaststellingen te verrichten.

§ 2. De leden van de Koninklijke Commissie hebben toegang tot de in het voorlopige of definitieve beschermingsbesluit vermelde gebieden, uitgezonderd woningen en gebouwen bestemd voor beroepsactiviteiten.

§ 3. De gemachtigde, de provinciegouverneur en de burgemeester zijn bevoegd om de inbreuken op de bepalingen van dit decreet op te sporen en vast te stellen. Hun vaststellingen worden vastgelegd bij proces-verbaal dat bewijskracht heeft tot het tegendeel bewezen is.

§ 4. De Vlaamse regering wijst de gemachtigden aan die voor de toepassing van dit decreet de hoedanigheid van agent of officier van gerechtelijke politie hebben als haar beëdigde ambtenaren.

§ 5. De gemachtigde, de provinciegouverneur of de burgemeester kunnen bevelen om de werken stil te leggen, die worden uitgevoerd met overtreding van de bepalingen die bij of krachtens dit decreet zijn opgelegd. Zo nodig doen zij een beroep op de gewapende macht en gaan zij over tot het leggen der zegels en de eventuele inbeslagneming van de werk- en voertuigen.

Het bevel om de werken stil te leggen moet in het proces-verbaal worden vermeld.

Het proces-verbaal wordt binnen vijftien dagen na de vaststellingen bij ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs ter kennis gebracht aan de opdrachtgever en aan de uitvoerder van de werken.

Artikel 20

§ 1. Onverminderd de toepassing van de bij het Strafwetboek of bij andere wetten of decreten bepaalde straffen, wordt gestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 6 maanden en een geldboete van 100 tot 100.000 frank of met één van deze straffen :

1° de eigenaar, erfpachthouder, opstalhouder of vruchtgebruiker die nalaat de mededeling aan de huurders of bewoners, pachters of gebruikers, te doen overeenkomstig artikelen 7, § 3 en 11, § 2 van dit decreet, of die nalaat de kennisgeving te doen aan de administratie overeenkomstig artikelen 7, § 4 en 11, § 3 van dit decreet ;

2° de instrumenterende ambtenaar die nalaat in de overdrachtsakte of toewijzingsakte de vermelding in te schrijven

ven overeenkomstig artikelen 7, § 5 en 11, § 4 van dit decreet ;

3° hij die werken uitvoert of handelingen stelt die strijdig zijn met de maatregelen en richtlijnen van de besluiten tot voorlopige of definitieve bescherming van het landschap overeenkomstig artikelen 6, § 2, 2° en 10, § 1, 2° van dit decreet ;

4° hij die werken uitvoert of handelingen stelt die strijdig zijn met de overeenkomstig artikel 14, § 1 vastgestelde algemene beschermingsvoorschriften ;

5° de eigenaar, erfpachthouder, opstalhouder of vruchtgebruiker die nalaat de nodige instandhoudings- en onderhoudswerken uit te voeren aan de goederen, gelegen in een voorlopig of definitief beschermd landschap, of die deze goederen ontsiert, beschadigt of vernielt ;

6° eenieder, met inbegrip van de gebruiker en de persoon die dieren onder zijn hoede heeft, die goederen, gelegen in een voorlopig of definitief beschermd landschap, ontsiert, beschadigt of vernielt ;

7° hij die zonder de in artikel 14, § 4 vermelde of in strijd met de verleende toestemming, werken onderneemt of handelingen stelt in een voorlopig of definitief beschermd landschap.

§ 2. De in § 1 vermelde straffen worden verdubbeld :

1° indien de inbreuk gepleegd wordt door een persoon die uit hoofde van zijn beroep met betrekking tot de beschermde goederen een daad van koophandel stelt ;

2° indien de inbreuk het herstel op korte termijn van de beschermde goederen onmogelijk heeft gemaakt.

§ 3. De straffen, vermeld in § 2, kunnen in voorkomend geval worden samengevoegd.

Artikel 21

Bij elk vonnis van veroordeling wordt bevel gegeven het goed of de goederen in hun vroegere toestand te herstellen op kosten van de veroordeelde, onverminderd de schadeloosstelling en de opgelegde dwangsom.

Bij het verstrijken van de in het vonnis vastgestelde termijn kan de Vlaamse regering of haar gemachtigde de werkzaamheden op kosten van de veroordeelde laten uitvoeren.

Indien herstel niet mogelijk is kunnen op vordering van de Vlaamse regering aanpassingswerken worden bevolen.

HOOFDSTUK VII

Overgangs- en opheffingsbepalingen

Artikel 22

§ 1. De wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, gewijzigd bij de decreten van 13 juli 1972, 14 juli 1993 en 6 juli 1994, wordt opgeheven voor de in het Vlaamse Gewest gelegen landschappen.

§ 2. De onder het stelsel van de wet van 7 augustus 1931, gewijzigd bij de decreten van 13 juli 1972 en 14 juli 1993, begonnen procedures tot bescherming als landschap worden voortgezet overeenkomstig bedoelde wet.

De beschermingsbesluiten genomen bij toepassing van de wet van 7 augustus 1931, gewijzigd bij de decreten van 13 juli 1972 en 14 juli 1993, behouden hun rechtskracht tot zij overeenkomstig dit decreet worden gewijzigd of opgeheven. Ten aanzien van deze beschermingsbesluiten gelden alle gevolgen die dit decreet verbindt aan de besluiten tot bescherming, met uitzondering van de verplichting om binnen de twee jaar een beheersplan op te stellen.
